

attacheerne. Det ere vi fra vor Side ganske afgørende imod. Jeg vil nødig bruge Udtrykket „ukorrekt“, men naar der i Motiverne til Lovforslaget staaer en Oplysning om, at Udenrigsministeriet ved at stryge denne Handelsattaché i Tyskland er i Overensstemmelse med Københavns Grosserer-Societets Komité, er det vel i og for sig formelt rigtigt, hvad der staaer her, men det giver ikke den fyldige Oplysning, som man efter min Mening burde give. Med Handelsattacheerne forholder det sig saaledes: Det begyndte som et Forsøg. Man sendte en Mand til Rusland — det er ham, der væsentlig er Tale om her —, men saa kom det andet: man vilde gerne have en Mand til Tyskland. Der meldte sig den ene Ansøger efter den anden, men de egnede sig simpelthen ikke dertil. Saa kom det lille radikale Mellemspil, om jeg saa maa sige, og der skulde spares ganske ekstraordinært paa Finansloven. Paa dette Tidspunkt henvendte den daværende Udenrigsminister sig til Grosserer-Societetets Komité og spurgte i en mundtlig Konference, om han ikke, i alt Fald foreløbig, kunde lade være at sende en Handelsattaché til Tyskland, hvorved der foreløbig vilde blive sparet en Sum paa Budgettet. Dertil blev der svaret, hvad der i og for sig var naturligt, at det kunde man saa meget bedre gøre foreløbig, som der hidtil ikke havde vist sig nogen dertil egnet Ansøger, men man fastholdt stadig, at saa snart en saadan fandtes, burde man have en Handelsattaché i Tyskland. Og da der meldte sig en Ansøger, som var kvalificeret, vel ikke til at gaa til Tyskland, men til mere eksotiske Lande, om jeg maa bruge det Udtryk, henstillede man — og det vil jeg gerne dvæle et Øjeblik ved —, om den anden Handelsattaché ikke kunde sendes til Balkanhalvøen. Sagen er den, at vore danske Interesser ville i Fremtiden lige saa fuldt, maaske nok saa meget, kræve en dansk Repræsentation af diplomatisk Art paa Balkanhalvøen, maaske i selve Konstantinopel, som ude i Østen, og skulle vi overhovedet ind paa at lovgive om disse Ting, kunde der i Stedet for at stryge denne Handelsattaché være Tale om at oprette et nyt Handelsgeneralkonsulat eller noget lignende i Konstantinopel.

Jeg vender mig saa til Spørgsmaalet om Ansættelse af en Handelsattaché i Tyskland. Med Hensyn hertil vil jeg sige, at man meget maa haabe, det skulde kunne lykkes i Løbet af en overskuelig Tid at finde en Mand, som virkelig var egnet til at være dansk Handelsattaché i Tyskland, thi er der noget Sted, hvor vi trænge til at have en Handelsattaché, er det i Tysk-

land. Lad mig nævne et Eksempel, grebet fra den allersidste Tid, som paa en glimrende Maade belyser det. Der har i den europæiske Presse været saa megen Tale om, at Europa tre Gange i Sommeren og Eftersommeren har staaet overfor det pludselige Udbrud af en europæisk Krig, og man har opkastet det Spørgsmaal, hvorvidt det danske Udenrigsministerium var saaledes à jour med Begivenhederne, at den danske Regering var fuldkommen underrettet fra Dag til Dag og fra Time til Time om, hvad der skete, saaledes at den kunde handle i Overensstemmelse dermed. Uden ved denne Lejlighed at fordybe mig videre i dette Spørgsmaal vil jeg blot sige dette til Belysning af Handelsattachésagen, at havde man haft en Handelsattaché i Tyskland, vilde han — bortset fra, om vi havde haft en Gesandt der eller ikke, som kunde have sine politiske Forbindelser —, hvis han var en dygtig Mand, have advaret den danske Regering paa Grund af Pengemarkedets ejendommelige Bevægelser. Der var et givet Øjeblik, da den store Mængde flydende Kapital, som de franske Bankiershuse normalt have staaende i Tyskland i lange og korte Veksler, med en Pludselighed, som var ganske overrumplende for tysk Finansvæsen, vandrede ud, og det paa et Tidspunkt, hvor Renteforholdene i alt Fald kun delvis retfærdiggjorde en saadan Udvandring. En Handelsattaché, som forstod sit Kram, vilde øjeblikkelig have forstaaet deraf — det er maaske den bedste Maaler, som overhovedet gives paa dette Punkt —, at der maatte være noget i Vejen, at der bagved havde maattet ligge paa den ene Side Tanker om finansielt Krigsberedskab i Frankrig og paa den anden Side et virkelig fjendtligt Slag ført mod Tyskland, maaske paa det afgørende Punkt, derved, at man forhindrede eller i alt Fald vanskeliggjorde Tysklands finansielle Beredskab. Man forestiller sig i Regelen Frankrig som et fuldstændig udisciplineret Land, hvor alt gaar hulter til bulter, fordi Ministrene skifte lidt hyppigere der end i andre Lande, men i Virkeligheden forholder Sagen sig saaledes, at der indenfor den franske Finansverden er en ganske beundringsværdig Disciplin, de lystre, om jeg saa maa sige, af sig selv. Saa snart der gives et Vink paa dette Omraade fra Banque de France — den behøver f. Eks. blot at dekretere: Vi rediskontere foreløbig ingen Veksler med tysk Navn under —, virker i samme Øjeblik det franske Bankapparat med en Præcision, som er rent udforbløffende. Jeg vover derfor at paastaa,